

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการแต่งฉันท ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีการจัดการเรียนแบบร่วมมือ (STAD) กับแบบนิรนัย

Comparison of Learning Achievement on Composing Poem of Matthayomsuksa 5 Students using Student Team Achievement Division (STAD) and Deductive Method

นางปราณี วิจิตรโชติ

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก รองศาสตราจารย์ ยุพิน จันทร์เรือง

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี เทังตระกูล

หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ตำบลบ้านตู่ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ คือ 1. เพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการแต่งฉันท ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) และวิธีการสอนแบบนิรนัย 2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการแต่งฉันทก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) กับวิธีการสอนแบบนิรนัย 3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเรื่อง การแต่งฉันท ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) กับวิธีการสอนแบบนิรนัย 4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องการแต่งฉันทด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) และวิธีการสอนแบบนิรนัย ผลการวิจัย พบว่า

1. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) มีค่าประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 80.38/83.08 และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้วิธีการสอนแบบนิรนัยมีค่าประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 80.35/84.16 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 ทั้ง 2 รูปแบบ

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการจัดการเรียนรู้ ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) คะแนนหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.1 และวิธีการสอนแบบนิรนัยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.1

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) กับแบบนิรนัยมีความแตกต่างกัน โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) สูงกว่าแบบนิรนัยอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.1

4. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.81, S.D. = 0.40$) และแบบนิรนัยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.78, S.D. = 0.37$) เช่นกัน

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, ฉันท, การจัดการเรียนแบบร่วมมือ, การจัดการเรียนแบบนิรนัย

Abstract

The purposes of this study were: 1) to investigate the efficiency of teaching poem composition using Student Team Achievement Division (STAD) versus Deductive Method; 2) to compare students' learning

achievement on poem composition between pre and post implementation of the instruction based on Student Team Achievement Division (STAD) versus Deductive Method; 3) to compare students' learning achievement on poem composition after implementing Student Team Achievement Division (STAD) versus Deductive Method; and 4) to examine the students' satisfaction towards the instruction based on Student Team Achievement Division (STAD) versus Deductive Method. The findings showed that:

1. Efficiency results (E1/E2) of the instruction based on Student Team Achievement Division (STAD) were 80.38/83.08, and that of the Deductive Method were 80.35/84.16. The E1/E2 scores of the two types of instruction were higher than the standard 80/80 criteria.

2. Posttest scores of the learning achievement based on Student Team Achievement Division (STAD) and Deductive Method were significantly higher than that of the pretest scores at the confidence level of .01.

3. Posttest scores of the learning achievements based on Student Team Achievement Division (STAD) and Deductive Methods were different in that the learning achievement based on Student Team Achievement Division (STAD) was significantly higher than that of the Deductive Method at the confidence level of .01.

4. Students' satisfaction towards the instruction based on Student Team Achievement Division (STAD) and Deductive Method were, in overall, at the highest levels, that is, ($\bar{X} = 4.81$, $SD = 0.40$) and ($\bar{X} = 4.78$, $SD = 0.37$).

Keyword: Learning Achievement, Poem, Student Learn Achievement Division Method of Teaching, Deductive Method of Teaching

บทนำ

การศึกษาเป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ มีความเจริญของงามสมบูรณ์พร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ ถ้าระบบการศึกษาไม่ดีพอก็ไม่อาจพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้ถึงที่สุดและสอดคล้องกับยุคสมัยได้นอกจากนั้น การศึกษายังเป็นพื้นฐานอันสำคัญของการพัฒนาคนและเป็นเครื่องชี้นำสังคม ผู้ที่ได้รับการศึกษาจึงเป็นบุคลากรที่มีคุณภาพและเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ โดยมีภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการศึกษาและแสวงหาความรู้ เพราะภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติไทยที่เป็นเอกลักษณ์และเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าของคนไทยที่ได้ใช้สืบทอดกันมาอย่างยาวนาน ดังนั้นคนไทยทุกคนจึงจำเป็นต้องรู้จักใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง ตลอดจนต้องเรียนรู้ให้มีความเข้าใจ สามารถใช้ภาษาไทย เป็นเครื่องมือ ในการติดต่อสื่อสารให้เกิดประโยชน์สูงสุด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545 : 1)

“ภาษานอกจากจะเป็นเครื่องมือแสดงความรู้สึกนึกคิดของชนทั่วโลกแล้ว ยังเป็นเครื่องแสดงให้เห็นวัฒนธรรมอารยธรรมและเอกลักษณ์ประจำชาติด้วย ไทยเป็นอารยประเทศซึ่งมีชนบประเพณี ศิลปวัฒนธรรม วรรณคดี และภาษาซึ่ง

รุ่งเรืองมาแต่อดีตกาล เราผู้เป็นอนุชนจึงควรภาคภูมิใจช่วยกันผดุงรักษามรดก ทางวัฒนธรรมอันเป็นทรัพย์สินทางปัญญาที่บรรพบุรุษอุทิศสร้างสรรค์ขึ้นไว้ให้เจริญสืบไป” (สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, 2529 : 2)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552 : 37) ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ได้ให้ความสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ จึงทำให้ครูจะต้องเปลี่ยนแปลงตนเอง จากการเป็นผู้ให้ความรู้มาเป็นผู้จัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ครูต้องทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาตลอดจนจัดเนื้อหา วิชาสร้างและพัฒนาสื่อวัตกรรมการใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ ซึ่งการพัฒนาที่สำคัญ ได้แก่ การพัฒนาองค์รวมของความเป็นมนุษย์ให้ครบถ้วนทั้งทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม ซึ่งการพัฒนาดังกล่าวจัดเป็นแนวทางหนึ่งที่สนองนโยบาย ของการจัดการศึกษาในสมัยปัจจุบัน โดยหลักสูตรได้กำหนดคุณภาพของผู้เรียนเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ไว้ประการหนึ่งว่า สามารถแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ โคลง ร่าย และฉันท โดยได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระ

การเรียนรู้ภาษาไทยในเรื่องการแต่งร้อยกรองไว้ในสาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของ ภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลง ของภาษาและพลัง ของภาษา ภูมิปัญญาทาง ภาษาและรักษาภาษาไทยไว้เป็น สมบัติของชาติ ตัวชี้วัดที่ 4 แต่งบทร้อยกรอง

ในปัจจุบันการแต่งคำประพันธ์จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจ น่าศึกษาและมีความตื่นตัว หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนได้ จัดกิจกรรมส่งเสริมการแต่งคำประพันธ์ ไม่ว่าจะเป็นการตี พิมพ์เผยแพร่ ผลงาน หรือการจัดประกวดการแต่งคำประพันธ์ ร้อยกรองประเภทนักเรียน นักศึกษาและประชาชน จึงนับได้ว่า เป็นการสร้างขวัญและกำลังใจให้กับเจ้าของผลงานทาง ด้านร้อยกรอง ตลอดจนทำให้นักเรียนได้เห็นคุณค่าและเกิด ความภาคภูมิใจในผลงานการประพันธ์ ซึ่งมีผลผลักดันให้ อยากรเขียนและรักงานเขียนมากขึ้นตามความรู้สึกของคนทั่วไป ฉันทลักษณ์เป็นคำประพันธ์ที่แต่งยาก อ่านยาก และเข้าใจยาก คำ ประพันธ์ ประเภทฉันทลักษณ์จึงมีการเผยแพร่น้อยมากในปัจจุบัน แท้จริงแล้ว คำประพันธ์ประเภทฉันทลักษณ์มีหลายชนิด ฉันทลักษณ์ที่แต่ง ได้ง่ายก็มีและการใช้คำในฉันทลักษณ์ ไม่จำเป็นต้องใช้คำยากเสมอไป (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2548 : 278) นอกจากนี้ยังมีฉันทลักษณ์ประเภทอื่นๆ ที่นักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาตอนปลายสามารถอ่านเข้าใจได้ และอาจฝึกการ แต่งได้ตามศักยภาพของแต่ละบุคคล แต่ถึงแม้ว่าการแต่งคำ ประพันธ์ประเภทฉันทลักษณ์บางชนิดจะไม่ยากจนเกินไป แต่นักเรียน ส่วนใหญ่ก็ไม่ชอบแต่งคำประพันธ์จะแต่งคำประพันธ์ก็ต่อเมื่อ ครูมอบหมายภาระงานให้เพื่อเก็บคะแนนเท่านั้น นักเรียนไม่ได้แต่งคำประพันธ์ด้วยใจรัก เพราะนักเรียนยังรู้สึกว่าแต่งเรื่อง ยาก สอดคล้องกับความเห็นของ สุจริต เพียรชอบและสายใจ อินทร์พรหม (2536 : 194) ที่กล่าวว่า การเขียนร้อยกรองเป็น ทักษะที่ยากกว่าการเขียนร้อยแก้ว เนื่องจากนักเรียนจะต้องใช้ ความรู้ความสามารถและทักษะการคิดขั้นสูงหลายประการ เช่น จะต้องรู้ลักษณะฉันทลักษณ์ รู้คำและความหมายของคำ การลำดับความคิด การเลือกใช้คำให้เหมาะสมที่จะช่วยทำให้เกิดมโนภาพเสียง ความรู้สึก รวมทั้งจินตนาการของผู้แต่งด้วย การสอนเขียนบทร้อยกรองจึงควรเป็นเรื่องที่ยากสำหรับครูและ นักเรียน

สาเหตุสำคัญที่ทำให้การสอนแต่งคำประพันธ์ไม่ ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ทั้งนี้เพราะครูผู้สอนไม่มีความถนัด ในเรื่องร้อยกรอง จะอธิบายได้แต่ลักษณะแผนผังคำประพันธ์ สัมผัส คณะเท่านั้น แต่ไม่สามารถแต่งหรือยกตัวอย่างได้ ทำให้ ครูไม่เห็นความจำเป็นที่จะสอนให้นักเรียน แต่งร้อยกรอง

เพราะเป็นเรื่องที่ยาก จึงมักเน้นการสอนอ่านบทร้อยกรอง มากกว่าการแต่งร้อยกรอง อีกทั้งยังขาดครูที่มีความสามารถในการสอน ปัญหาการสอนแต่งร้อยกรองจึงเป็นปัญหาที่คู่กับ การสอนภาษาไทยมาช้านาน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศุภกัญญา รอดเดช (2543 : 2) ที่พบว่า ปัญหาอย่างหนึ่งในการ เขียนร้อยกรองแบ่งเป็นปัญหาใหญ่ๆ ได้ 2 ประการ คือ ปัญหา ที่เกิดจากนักเรียนและปัญหาที่เกิดจากครูและกลวิธีการสอน ของครู ปัญหาที่เกิดจากนักเรียน ได้แก่ ขาดแรงจูงใจใน การเรียน ขาดความคิดที่จะหาถ้อยคำมาประกอบการเขียนให้เป็น เรื่องราว ไม่มีความรู้เรื่องฉันทลักษณ์และมีเวลาฝึกฝนไม่เพียงพอ ส่วนปัญหาที่เกิดจากครูและกลวิธีการสอนของครู ได้แก่ ครูไม่ถนัดในการเขียน ร้อยกรองมีเจตคติไม่ดีต่อการเขียนร้อย กรอง รวมทั้งไม่เห็นความสำคัญในการสอนแต่งร้อยกรอง

อย่างไรก็ตามการสอนแต่งคำประพันธ์จะดูเป็นเรื่อง ง่ายขึ้น ถ้าครูมีแนวทางในการสอน ที่มีคุณภาพจัดการเรียนรู้ ได้อย่างน่าสนใจ จนทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกว่าการแต่งคำ ประพันธ์เป็นเรื่องง่ายและทุกคนสามารถพัฒนาได้ สอดคล้อง กับข้อเสนอแนะของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา แห่งชาติ (2542 : 34) ที่กล่าวว่า ก่อนจะเริ่มสอนให้นักเรียน แต่งคำประพันธ์นั้น ควรจะเริ่มต้นจากการสรรหาคำประพันธ์ที่ นำประทับใจมาให้นักเรียนได้อ่าน เป็นการปลูกเร้า สร้างนิสัย ให้ได้สัมผัสกับความไพเราะของบทกวีก่อน เพราะความ ประทับใจในบทร้อยกรองจะเป็นพลังก่อให้เกิดแรงบันดาลใจ ในการเขียนร้อยกรอง การกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน ต้องสนับสนุน ให้เกิดการเรียนรู้ที่แท้จริง เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมทุกขั้นตอน นักเรียนมีโอกาสทำงานร่วมกันอย่างสนุกสนาน ซึ่งเป็น กิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

ผู้วิจัยซึ่งเป็นทั้งครูผู้สอนและเป็นหัวหน้ากลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาไทย จึงเห็นความสำคัญและความจำเป็นที่จะ ต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและกิจกรรมส่งเสริมการ แต่งร้อยกรองประเภทฉันทลักษณ์ให้นักเรียนอย่างเต็มศักยภาพ เพราะจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่ผ่านมา พบว่า การ ที่สอน การแต่งร้อยกรองให้ประสบผลดีนั้นขึ้นอยู่กับวิธีการ สอนและเทคนิคการสอน อย่างหลากหลายของครู พร้อมทั้งมี สื่อการสอนประเภทแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนร้อยกรอง ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้วิจัยเห็นความสำคัญ และเชื่อว่า วิธีการสอนที่ดีพร้อม สื่อการสอนที่เหมาะสม สามารถที่จะแก้ปัญหาและพัฒนาทักษะการแต่งร้อยกรอง ประเภทฉันทลักษณ์ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้

ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวิธีการสอนการแต่งคำประพันธ์ ประเภทฉันท โดยเลือกวิชชุนมาลาฉันท 8 และอินทรวชิรฉันท 11 เพื่อเป็นพื้นฐานในการแต่งฉันทประเภทอื่นๆ ต่อไป เพราะ เห็นว่า วิชชุนมาลาฉันท 8 เป็นคำประพันธ์ที่แต่งง่ายใช้คำครุในการแต่งทั้งหมด จึงง่ายต่อการที่นักเรียน จะเลือกใช้คำ มาแต่งได้อย่างหลากหลาย ส่วนอินทรวชิรฉันท 11 เป็นคำ ประพันธ์ที่ไม่ซับซ้อนมากนัก มีลักษณะฉันทลักษณ์คล้ายกับ กาพย์ยานี 11 ซึ่งเป็นคำประพันธ์ที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้ว จะต่างกันเฉพาะอินทรวชิรฉันท 11 จะใช้คำครุ ลหุ ส่วน กาพย์ยานี 11 ไม่บังคับคำครุคำลหุ โดยได้เลือกที่จะทดลองจัด กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) กับวิธีการสอนแบบนิรนัย มาใช้ในการพัฒนาและ แก้ปัญหาการทำวิจัยครั้งนี้

การสอนแบบร่วมมือ (STAD) เป็นวิธีการสอนที่ให้ผู้ เรียนได้เข้ากลุ่มช่วยเหลือกันมีทั้งนักเรียนเก่ง ปานกลางและ นักเรียนอ่อน ซึ่งสุวิทย์ มูลคำและอรทัย มูลคำ (2545 : 175) ได้กล่าวถึงข้อดีของการจัดการเรียนการสอนตามวิธี STAD ไว้ ว่า ทำให้ผู้เรียนเอาใจใส่รับผิดชอบตัวเองและสมาชิกกลุ่ม ส่ง เสริมให้ผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันได้เรียนรู้ร่วมกัน ผลัด เปลี่ยนกันเป็นผู้นำมีความสุขสนุกสนานกับการเรียนรู้ ส่วน ระวีวรรณ ศรีศรีรามครัน (2543 : 171 - 173) ได้กล่าวถึงผล สำเร็จของการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ (STAD) ว่า ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จทางด้านวิชาการ โดยทุกคนมี ส่วนร่วม ในการเรีย ช่วยเหลือซึ่งกันและกันและแลกเปลี่ยน ความรู้ โดยมุ่งให้ผลการเรียนของกลุ่มมีคะแนนสูงเมื่อมีการ วัดผลทำให้สมาชิกกลุ่มต้องสนใจศึกษาในเรื่องที่ได้รับมอบ หมายมีความรับผิดชอบต่อตนเอง และสมาชิกกลุ่มมากขึ้น ผู้เรียนประสบความสำเร็จทางด้านวิชาการสูงกว่าการเรียน การสอนแบบปกติ และก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้ สมาชิกกลุ่มทุกคนเป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อนได้

ส่วนวิธีการสอนแบบนิรนัย เป็นกระบวนการที่ผู้สอน จัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับกฎ ทฤษฎี หลัก เกณฑ์ ข้อเท็จจริง หรือข้อสรุปตามวัตถุประสงค์ในบทเรียน จากนั้นจึงให้ตัวอย่างหลายๆ ตัวอย่างหรืออาจให้ผู้เรียนฝึก การนำทฤษฎี หลักเกณฑ์ กฎหรือข้อสรุปไปใช้ในสถานการณ์ ที่หลากหลาย การจัดการเรียนรู้แบบนิรนัยจะช่วยให้ผู้เรียน เป็นคนมีเหตุผลไม่เชื่ออะไรง่ายๆ และมีความเข้าใจในกฎเกณฑ์ ทฤษฎี ข้อสรุปเหล่านั้นอย่างลึกซึ้ง สุพิน บุญชูวงศ์ (2544 : 67) ได้กล่าวถึงข้อดีของการสอนแบบนิรนัยว่า เป็นวิธีการสอน ที่เหมาะสมจะใช้สอนเนื้อหาวิชาต่างๆ หรือที่มีหลักเกณฑ์ต่างๆ

จะสามารถอธิบายให้นักเรียนเข้าใจความหมายได้ดี และเป็น วิธีสอนที่ง่ายกว่าสอนแบบอุปนัย ฝึกให้เป็นคนมีเหตุผล ไม่เชื่อ อะไรง่ายๆ โดยไม่มีการพิสูจน์ให้เห็นจริง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการแต่งฉันท ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) และ แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการแต่งฉันท ด้วยวิธีการสอนแบบ นิรนัย
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การแต่งฉันท ก่อนและหลังการจัด การเรียนรู้ด้วยวิธีการสอน แบบร่วมมือ (STAD) กับวิธีการสอนแบบนิรนัย ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 โรงเรียนเท่งวิทยาคม
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลัง เรียน เรื่องการแต่งฉันท ของนักเรียนที่เรียน ด้วยวิธีการสอน แบบร่วมมือ (STAD) กับวิธีการสอนแบบนิรนัย
4. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจของนักเรียนที่มี ต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องการแต่งฉันทด้วยวิธีการสอนแบบ ร่วมมือ (STAD) และวิธีการสอนแบบนิรนัย

ประโยชน์ของการวิจัย

1. นักเรียนได้พัฒนาทักษะการแต่งร้อยกรอง ประเภทฉันท
2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น
3. ครูได้รูปแบบและแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การแต่งฉันทที่มีประสิทธิภาพ
4. ทำให้ทราบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการแต่ง ฉันทของนักเรียน
5. ทำให้ทราบความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการ จัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) และวิธีการ สอนแบบนิรนัย

ขอบเขตของการวิจัย

ด้านเนื้อหา ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเนื้อหาที่กำหนด ไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 4 หลักการใช้ ภาษาไทย มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลัก

ภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษาและรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ ตัวชี้วัดที่ 4 แต่งบทร้อยกรอง โดยผู้วิจัยได้เลือกการแต่งฉันทน์ ประเภทวิซุขุมมาลา ฉันทน์ 8 และอินทรวชิเชียร ฉันทน์ 11 มาจัดทำเป็นแผนการจัดการ การเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) จำนวน 6 แผนการเรียนรู้ แผนละ 2 ชั่วโมงและแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบนิรนัย จำนวน 6 แผนการเรียนรู้ แผนละ 2 ชั่วโมง โดยใช้เวลา ในการสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนจำนวน 1 ชั่วโมง ในแผนการเรียนรู้ที่ 1 และทดสอบหลังเรียนจำนวน 1 ชั่วโมง ในแผนการเรียนรู้ที่ 6 รวมใช้เวลาในการสอนทั้งหมด วิธีการสอนละ 14 ชั่วโมง

ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน เทิงวิทยาคม ประจำปีการศึกษา 2557 จำนวน 10 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 434 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/9 โรงเรียนเทิงวิทยาคม จำนวน 36 คน ใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10 โรงเรียนเทิงวิทยาคม จำนวน 36 คน ใช้วิธีการสอนแบบนิรนัย ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายแบบกลุ่ม

ด้านตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) และวิธีการสอน แบบนิรนัย (Deductive Method)
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการแต่งฉันทน์ ของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) และวิธีการสอนแบบนิรนัยและความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) และวิธีการสอนแบบนิรนัย

วิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการแต่งฉันทน์ ที่ใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) จำนวน 6 แผน และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้วิธีการสอนแบบนิรนัย จำนวน 6 แผน
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การ

แต่งฉันทน์ ประกอบด้วยแบบทดสอบจำนวน 2 ชุด คือ แบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ แบบทดสอบอัตนัย จำนวน 2 ข้อ

3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องการแต่งฉันทน์ ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) และวิธีการสอนแบบนิรนัย

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ดำเนินการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน (Pre-test) เรื่อง การแต่งฉันทน์ กับผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบชนิดปรนัย จำนวน 20 ข้อ ชนิดอัตนัย จำนวน 2 ข้อ เพื่อประเมินว่า ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐาน เดิมมากน้อยแค่ไหน จากนั้นนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูล
2. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/9 จำนวน 36 คน และวิธีการสอนแบบนิรนัย สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5/10 จำนวน 36 คน โดยใช้แผนการเรียนรู้วิธีการสอนละ 6 แผน ใช้เวลาสอน วิธีการสอนละ 14 ชั่วโมง
3. ดำเนินการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน (Post-test) เรื่อง การแต่งฉันทน์ กับผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ซึ่งเป็นฉบับเดียวกับการทดสอบก่อนเรียน จากนั้นนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูล
4. นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีข้อความถามจำนวน 10 ข้อ จำนวน 72 ฉบับ ไปถามความรู้สึกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/9 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/10 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบนิรนัย

สรุปผลการวิจัย

1. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) มีค่าประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 80.38/83.08 และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้วิธีการสอนแบบนิรนัย มีค่าประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 80.35/84.16 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 ทั้ง 2 รูปแบบ
2. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการแต่งฉันทน์ ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ

(STAD) กับวิธีการสอนแบบนิรนัย มีความแตกต่างกัน โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน โดยที่วิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.1 และวิธีการสอนแบบนิรนัย คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.1

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเรื่องการแต่งฉันทลักษณ์ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) กับวิธีการสอนแบบนิรนัยมีความแตกต่างกัน โดยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) สูงกว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบนิรนัยอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ 0.1

4. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องการแต่งฉันทลักษณ์ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) โดยภาพรวม นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.76$, S.D. = 0.31) และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องการแต่งฉันทลักษณ์ด้วยวิธีการสอนแบบนิรนัย โดยภาพรวม นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.38$, S.D. = 0.34) ดังนั้น ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนมีความพึงพอใจต่อวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) มากกว่าแบบนิรนัย

อภิปรายผล

1. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) มีค่าประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 80.38/83.08 และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้วิธีการสอนแบบนิรนัยมีค่าประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 80.35/84.16 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 ทั้ง 2 รูปแบบ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้วิจัยเห็นว่า วิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) เป็นรูปแบบ และเทคนิคที่มีความเหมาะสมกับเนื้อหาเรื่องการแต่งคำประพันธ์ประเภทฉันทลักษณ์ ซึ่งค่อนข้างยาก นักเรียน อาจจะไม่สามารถแต่งคำประพันธ์ด้วยตนเองได้ แต่เมื่อนักเรียนได้เข้ากลุ่มกับเพื่อนๆ ที่มีความหลากหลาย ความคิด มีคนที่เรียนเก่ง อยู่ในกลุ่มด้วยก็จะทำให้นักเรียนที่เรียนอ่อนได้เรียนรู้ ได้พัฒนาตนเอง เกิดความรู้สึภาคภูมิใจในผลงานการประพันธ์ที่ตนเองมีส่วนร่วมสร้างสรรค์ขึ้น ได้คะแนนจากการปฏิบัติกิจกรรมมากกว่าการที่ทำด้วยตนเอง เพราะรูปแบบการสอนแบบร่วมมือ (STAD) เป็นการคิดคะแนนรวมของกลุ่ม ดังที่ สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545 : 170) ได้กล่าวถึง

การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค STAD ว่า เป็นการเรียนรู้แบบร่วมมือที่แบ่งผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันออกเป็นกลุ่มเพื่อทำงานร่วมกัน ได้เรียนรู้เนื้อหาสาระและได้ทดลองความรู้ร่วมกัน คะแนนที่ได้จากการทดสอบ ของสมาชิกแต่ละคนนำมาบวกเป็นคะแนนรวมของทีมและที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะว่าแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือ (STAD) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นยังได้ลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากการทบทวนความรู้เดิมให้นักเรียนก่อน แล้วจึงเสนอเนื้อหาใหม่ให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมจากสื่อต่างๆ เป็นกลุ่มมีการทดสอบย่อยระหว่างทำกิจกรรม และนำคะแนนของแต่ละคน มาแปลงเป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนสูงจะได้รับรางวัลหรือคำชมเชยจากครู ทำให้สมาชิกในกลุ่มมีความกระตือรือร้นที่จะช่วยกันสร้างสรรค์ผลงานให้ดีที่สุด เพื่อจะได้รับคำยกย่อง ชมเชยจากครู เพราะขั้นตอนสุดท้ายของการสอนแบบร่วมมือ (STAD) กลุ่มที่มีผลงานดีจะได้รับคำชมเชยและยอมรับ

2. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการแต่งฉันทลักษณ์ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) กับวิธีการสอนแบบนิรนัย มีความแตกต่างกัน โดยคะแนนหลังเรียน สูงกว่าคะแนนก่อนเรียน โดยที่วิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.1 โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 24.11 (S.D. = 2.81) และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 34.28 (S.D. = 1.65) จากคะแนนเต็ม 40 คะแนนและวิธีการสอนแบบนิรนัย คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ 0.1 โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 24.94 (S.D. = 2.97) และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 33.17 (S.D. = 1.78) จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้วิจัยได้ศึกษาและสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักการและแนวคิดในการสร้างแบบทดสอบตามคุณลักษณะ ของแบบทดสอบที่ดี 10 ประการของ สมนึก ภัททิยธนี (2546 : 63-65) คือ ความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น ความยุติธรรม ความลึกของคำถาม ความย่อย ความจำเพาะเจาะจง ความเป็นปรนัย ความมีประสิทธิภาพ อำนาจจำแนก และความยากง่าย โดยที่แบบทดสอบที่สร้างขึ้นได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิ และผ่านการวิเคราะห์ข้อสอบแต่ละข้อจากโปรแกรม B-Index นอกจากนั้น การที่นักเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เป็นเพราะผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่องการแต่งฉันทลักษณ์ที่เน้นผู้เรียน

เป็นสิ่งสำคัญตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) ที่ให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกัน นักเรียนเก่งได้ช่วยเหลือนักเรียนอ่อน ส่วนวิธีการสอนแบบนิรนัย นักเรียน ได้เรียนรู้จากหลักการ ทฤษฎี ได้เห็นตัวอย่างรูปแบบคำประพันธ์ประเภทฉันท์อย่างเข้าใจชัดเจนก่อน จึงลงมือปฏิบัติจากแบบฝึกการแต่งฉันท์ ตามลำดับจากง่ายไปหายาก

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน เรื่อง การแต่งฉันท์ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน แบบร่วมมือ (STAD) กับวิธีการสอนแบบนิรนัย มีความแตกต่างกัน โดยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) สูงกว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบนิรนัย อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.1 โดยคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) เท่ากับ 34.28 (S.D. = 1.65) และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน แบบนิรนัยเท่ากับ 33.17 (S.D. = 1.78) จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะการสอนแบบร่วมมือ (STAD) เป็นวิธีการสอนที่มีการจัดกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ศึกษาเรียนรู้ร่วมกัน ปฏิบัติกิจกรรมตามแบบฝึกด้วยกัน โดยมีนักเรียนเก่งให้ความช่วยเหลืออธิบายในสิ่งที่ไม่เข้าใจและได้ข้อสรุปจากความคิดของสมาชิกกลุ่มจนเป็นที่พอใจ เมื่อทำการทดสอบย่อยมีการนำคะแนนของสมาชิกกลุ่มมารวมกัน โดยครูให้การเสริมแรงด้วยการให้รางวัลหรือคำยกย่องชมเชย ทำให้ทุกคนมีความตั้งใจในการศึกษาเรียนรู้และปฏิบัติกิจกรรมอย่างเข้าใจ เมื่อมีการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนนักเรียนจึงมีคะแนนสูง ดังที่ระวีวรรณ ศรีคร้ามครัน (2543 : 171-173) ได้กล่าวถึงวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า ก่อให้เกิด ผลประโยชน์แก่ผู้เรียน เพราะทำให้ทุกคน มีส่วนร่วมในการเรียน ช่วยเหลือซึ่งกันและกันและแลกเปลี่ยน ความรู้ โดยมุ่งให้ผลการเรียนของกลุ่มมีคะแนนสูงเมื่อมีการวัดผล ทำให้สมาชิกกลุ่มต้องสนใจศึกษาและความสำคัญของตนเองในเรื่องที่ได้รับมอบหมายและเป็นการเพิ่มความมั่นใจให้แก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนแต่ละคนรู้ถึงคุณค่ามีอิสระที่จะคิดและเสนอความคิดเห็นต่อกลุ่ม

4. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องการแต่งฉันท์ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{X} = 4.76, S.D. = 0.31) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด คือ ข้อ 8 การจัดการเรียนรู้ ทำให้

นักเรียนรู้สึกภูมิใจ และยอมรับในความสามารถของตนเอง รองลงมา คือ ข้อ 1 การจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระ/มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และจุดประสงค์การเรียนรู้และ ข้อ 9 หลังจากนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้นักเรียนมีเจตคติต่อครูผู้สอน (\bar{X} =4.83, S.D. = 0.38) ส่วนข้อที่มีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด คือ ข้อ 3 นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นร่วมกับเพื่อนๆ ในการสร้างสรรค์งานเขียนและงานประพันธ์ และข้อ 4 นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องการแต่งฉันท์จากการปฏิบัติกิจกรรมในแบบฝึกมากขึ้น (\bar{X} = 4.64, S.D. = 0.49) ส่วนความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องการแต่งฉันท์ด้วยวิธีการสอนแบบนิรนัย โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก (\bar{X} = 4.38, S.D. = 0.34) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด คือ ข้อ 8 การจัดการเรียนรู้ทำให้นักเรียนรู้สึกภูมิใจและยอมรับในความสามารถของตนเอง รองลงมา คือ ข้อ 1 การจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระ/มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และจุดประสงค์การเรียนรู้ (\bar{X} =4.56, S.D.= 0.50) ส่วนข้อที่มีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด คือข้อ 5 นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการเรียนการสอนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ (\bar{X} =4.06, S.D. = 0.23) การที่นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องการแต่งฉันท์ด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) และวิธีการสอนแบบนิรนัย โดยภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุดและระดับมาก ทั้งนี้ เนื่องมาจากผู้วิจัยได้อธิบายและให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ถึงความจำเป็นที่จะต้องเรียนการแต่งคำประพันธ์โดยยึดหลักการและจุดหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552 : 3-6) ที่ระบุว่า คนไทยทุกคนจำเป็นต้องเรียนภาษาไทย เพราะภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิด ความเป็นเอกภาพเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ กระบวนการคิดวิเคราะห์ วิจัย สร้างสรรค์งานต่างๆ ที่แสดงถึงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษไทยในด้านวัฒนธรรมทางภาษา ประเพณีและควมมีสุนทรียภาพ เป็นมรดกและสมบัติอันล้ำค่าที่ควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ จรโลงและสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป นอกจากนั้นหลักสูตรยังระบุว่า ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่จะต้องใช้การฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยจึงมุ่งเน้นการสอนทักษะการใช้ภาษาไทยอย่างสร้างสรรค์

ผ่านการแต่งคำประพันธ์เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีตและความงดงามของภาษา เพื่อให้เกิดความซาบซึ้งและภาคภูมิใจในบรรพบุรุษที่ได้สั่งสมสืบทอด มาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะของนักการศึกษาหลายๆ คนมาปรับใช้เป็นแนวทางในการสอนการแต่งคำประพันธ์

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ครูผู้สอนสามารถนำรูปแบบการสอนทั้ง 2 วิธี ไปใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในเรื่องการแต่งร้อยกรองประเภทอื่นๆ ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้ตามความเหมาะสมเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้น
2. ครูผู้สอนสามารถนำรูปแบบการสอนทั้ง 2 วิธี ไปใช้ในการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ ในรายวิชาภาษาไทยในระดับชั้นต่างๆ ได้ตามความเหมาะสม
3. ครูควรศึกษาและทำความเข้าใจรูปแบบการสอนแบบร่วมมือ (STAD) และแบบนิรนัยอย่างละเอียดชัดเจนก่อนจะนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างเป็นลำดับขั้นตอน
4. ครูควรวางแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้อย่างชัดเจนในเรื่องของเวลา การจัดกิจกรรม สื่อการสอน การประเมินผล และการเก็บคะแนน

5. ควรนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) และวิธีการสอนแบบ นิรนัยเผยแพร่ให้ครูกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ นำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. ครูควรศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการสอนแบบต่างๆ อย่างกว้างขวาง เพื่อพัฒนาการเรียน การสอนภาษาไทยในทุกระดับชั้นตามความเหมาะสม
2. ครูควรศึกษางานวิจัยเปรียบเทียบวิธีการสอนแบบต่างๆ อย่างหลากหลาย เพื่อจะได้นำมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอน
3. ครูควรศึกษาการใช้สื่อ นวัตกรรมประกอบการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ตามวิธีการสอนรูปแบบต่างๆ อย่างเหมาะสมกับเนื้อหานั้นๆ
4. ควรนำรูปแบบวิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) และวิธีการสอนแบบนิรนัยเผยแพร่ในวงการศึกษา
5. ควรมีการนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือ (STAD) และวิธีการสอน แบบนิรนัย ไปทดลองใช้ในอีกหลายๆ โรงเรียน เพื่อจะได้ข้อสรุปผลจากการวิจัยได้อย่างชัดเจน

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). **คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร : คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. (2552). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551**. กรุงเทพมหานคร: ชุมชนนวมสารการศึกษาร่วมกันแห่งประเทศไทย จำกัด.
- ระวีวรรณ ศรีศรีรามครัน. (2543). **เทคนิคการสอน**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศุภกัญญา รอดเดช. (2543). **การสอนเขียนร้อยกรอง โดยใช้วิธีเลือกสรร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน**. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2542). **แนวทางการประเมินผลตามสภาพที่แท้จริง**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2548). **การวัดและประเมินผลอิงมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย. (2536). **วิธีสอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษา**. กรุงเทพมหานคร:
ไทยวัฒนาพานิช.

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา เจ้าฟ้ามหาจักรีสิรินธรฯ. (2529). **การพัฒนานวัตกรรมเสริมทักษะการเรียนการสอนภาษาไทย
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย**. (ปริญญาานิพนธ์ปริญญาการศึกษาดุขฎีบัณฑิต). บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพมหานคร.

สมนึก ภัททิยธนี. (2546). **การวัดผลการศึกษา**. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กานสินธุ์: ประสานการพิมพ์.

สุพิน บุญชูวงศ์. (2544). **หลักการสอน**. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพมหานคร: สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2545). **19 วิธีจัดการเรียนรู้ : เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ**. กรุงเทพมหานคร:
ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์.